

Ajtó

Ha lenne olyan ajtó, amin
belépni nem, csak berontani
lehet, már a küszöbön én lennék
az, aki becsukja, mielőtt bárhova érek.
Ha lenne olyan ajtó, amin
kilépni nem, csak kimentani
lehet, már a küszöbön én lennék
az, aki kinyitja, nehogy bárhova így érjek.
Ha én lennék az ajtó, amin
belépni nem, csak berontani
lehet, akkor én lennék az ajtó,
amin kilépni nem, csak kimentani
lehet. Ott lennék zártan. Ott
lennék tárva nyitva. Az ajtó mindkét
oldalán lehet lenni. De otthon
lenni csak a küszöbön. A hazaszeretetről
kérdettek ma megint –

Azt mondani végre

Isten ma a homlokon túl hosszan
felejtett borogatás – viszontszeretni
csak úgy lehet, ha a korlátokat
radikalizálok. A korlátokat viszont
nem ember dolga radikalizálni.
Egész egyszerűn képtelen vagyok
hozzá második személyben szólni –
ebben a süppedésben csak mosogathatok,
vagy néhány helyről a port
letörlöm – akkor harmadik személyű
alakja markánsabban vonatkozik
rám, arcél gyanánt, mintha egy ikont
hoznék dolgozószobámba. A fényt
viszont nem idegeníthetem el. Csak
nem tudom, miből lábadozom. Elképzelem
a rengeteg csókot egy ikon felületén –
és higiéniai szempontok örvénylenek
körülöttem. Annyi pravoszláv élet
testhője, kipárolgása, rétegroncsai
a kegyeletnek – fel nem oldoznak, nem
juttatnak el magamhoz, nincs ortodox
tér a külső szobákban. Levenni
a borogatást, lucsokhomlokkal
tisztulni, belülre tenni a templomot –
mind csak képzelődés. Álmom
helyett a saját életemben ocsúdni
fel, és azt mondani végre: Te.

Keresztlevétel

Álmomban egy lángosos előtt álltam
sorban, és kétségbeesetten próbáltam
megszabadulni két gyertyatartótól.
Rozsdamarta, szürkés, néhány helyen
zöldekre oxidált rézgyertyatartók voltak,
mindkét hónom alatt cipeltem egyet-
egyét. Majd ezekkel fizetek a lángosért,
még kapok is vissza valamit. A sercegésben
és a zsírszagban a *sekrestye* szó dobolt
a fülemben, sistergő, olajos hely
az is – gyertyakereskedők zugáruboltja,
dohszagú szentély, amit filléres
imáknak emelnek. Ezért a kettőért
mennyit ad? Pravoszláv papra
emlékeztető, zsinórszakállas ősz
arc nézett ki a zsírgőzből. Lapátkezelével
kihúzogatta a tésztát, ujjbegyeivel
pöttyöket hagyott a kiterített zsírpapíron.
Marhavesefaggyú itatta a
tésztát, úgy lapogatta ki, hogy a
serpenyőben keresztalakban hólyagzott fel
a kovászos massa, buboréksebekkel. Itt van
ez az egy, mondta, az ajka
mint egy állaté mozgott a fehér szőrök
között. A két gyertyatartót nyakuknál
fogva vette el, a mosogatóra tette őket
keresztalakban. Tartottam az alélt, tűzforró
tésztát a puszta kezemben.

G. István László (1972) József Attila-díjas költő, műfordító, tanár.
Legutóbbi verseskötete: *Földabrosz* (Magvető, 2019).